

Sygn. akt IV U 792/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2018 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 września 2017 roku nr (...)

w sprawie J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie przedemerytalne

1.zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się J. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 6 grudnia 2016 roku,

2.stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 792/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 5 lutego 2018 r.

Decyzją z dnia 20 września 2017 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w związku

z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 grudnia 2016 r., odmówił J. S. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ

po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 20 stycznia 2016 r., wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu emerytalno- rentowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r.

Odwołanie od tej decyzji wniósł J. S., domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Jak podał w uzasadnieniu odwołujący, ZUS wadliwie ustalił, że wykonywanie przez niego działalności gospodarczej

w okresie od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r. (wyłącznie w sposób formalny, a zatem bez jakiegokolwiek aktywności zawodowej/handlowej), po rozwiązaniu umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy, co miało miejsce w dniu 20 stycznia 2016 r., uniemożliwia mu uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem, pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę a zarejestrowaniem się jako osoba bezrobotna, uprawniony do świadczenia może przejawiać dodatkową aktywność zawodową. Odwołujący podkreślił, że w okresie 10 dni od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r. nie realizował w związku z działalnością gospodarczą żadnych transakcji handlowych. W tym czasie przebywał na zwolnieniu lekarskim i nie mógł chodzić. Powołując się na rzecznictwo Sądów Apelacyjnych i Sądu Najwyższego, a w szczególności uchwałę SN z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013/21-22/256) podkreślił, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Jak wskazał, Sąd Najwyższy przyjął w powołanej uchwale, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołujący podkreślił ponadto, że wobec braku skrócenia okresu wypowiedzenia, jego umowa o pracę z przyczyn wymienionych w ustawie o świadczeniach przedemerytalnych uległa rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2016 r. Potwierdza to zatem, że spełnia on przesłanki do nabycia świadczenia przedemerytalnego, ponieważ stał się osobą bezrobotną wyłącznie i jedynie w związku z rozwiązaniem przez zakład pracy umowy o pracę z przyczyn dotyczących pracodawcy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podał też, że w celu ustalenia uprawnień do świadczenia przedemerytalnego wymaga się udokumentowania ciągłości i kolejności zdarzeń, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Oznacza to, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi być poprzedzony zatrudnieniem, które ustało w okolicznościach wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 lub 6 ustawy. Kolejnym etapem jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres wymagany przepisami ustawy, a następnie złożenie przez osobę nadal zarejestrowaną jako bezrobotna wniosku o świadczenie przedemerytalne w terminie określonym w ustawie. Warunki przewidziane w tym przepisie muszą być spełnione kumulatywnie. Niezachowanie zatem jednego z nich niweczy prawo do świadczenia przedemerytalnego. Z uwagi zatem na to, że po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 20 stycznia 2016 r., a przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej odwołujący podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu z tytułu działalności gospodarczej, wyklucza to możliwość przyznania mu świadczenia przedemerytalnego. Prowadzenie przez osobę określoną w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych pozarolniczej działalności po rozwiązaniu stosunku pracy i nabycie przez nią statusu bezrobotnego dopiero po zaprzestaniu prowadzenia tej działalności powoduje utratę prawa do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli nie zostaną spełnione warunki określone w art. 2 ust. 1 pkt 3 tej ustawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący J. S., urodzony w dniu (...), wiek 60 lat ukończył z dniem (...).

Od 1 czerwca 2015 r. do 20 stycznia 2016 r. ubezpieczony był zatrudniony w firmie (...) W. O., (...)B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusu. Łączący go z tą firmą stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę z powodu redukcji etatu z przyczyn ekonomicznych dotyczących zakładu pracy na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy. Po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 20 stycznia 2016 r., odwołujący był chory. Przed tym dniem miał atak woreczka żółciowego, w związku z czym przebywał w szpitalu przez dwa dni od 19 do 20 stycznia 2016 r. W czasie pobytu w szpitalu, został

zaszczepiony przeciwko żółtacze po to, aby w każdej chwili można było wykonać operację. Do zabiegu jednak nie doszło, ponieważ okazało się, że nie jest on konieczny. Z uwagi na dolegliwości ze strony woreczka żółciowego, odwołujący korzystał ze zwolnienia lekarskiego.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 20.01.2016 r.- k. 14 cz. II akt ZUS,
- pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 20.01.2016 r.- k. 15 cz. II akt ZUS,
- zeznania odwołującego J. S.- 00:06:07,

Do dnia rozwiązania stosunku pracy z firmą (...) W. O., M. S. sp. j. w B. odwołujący wykazał okres składkowy w wymiarze 32 lat, 8 miesięcy i 3 dni, okres uzupełniający w wymiarze 2 lat, 2 miesięcy i 24 dni oraz okres nieskładkowy w wymiarze 11 miesięcy i 11 dni, co daje ponad 35 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

dowód:

- okresy stażowe odwołującego- k. 110 cz. II akt ZUS,

Po rozwiązaniu stosunku pracy z firmą (...) W. O., M. S. sp. j. w B. z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 20 stycznia 2016 r., odwołujący podlegał ubezpieczeniu emerytalno- rentowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r. i opłacał z tego tytułu składki. Była to działalność w zakresie sprzedaży i montażu okien PCV, prowadzona jednoosobowo. Działalność tę odwołujący wyrejestrował w dniu 31 stycznia 2016 r. Od 9 grudnia 2015 r. do 20 stycznia 2016 r. odwołujący był zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Ze względu na stan zdrowia, odwołujący nie realizował działalności gospodarczej i nie mógł jej też wcześniej z tego powodu wyrejestrować.

dowód:

- zeznania odwołującego J. S.- 00:06:07, 00:11:19,

Decyzją z dnia 4 marca 2016 r. (...) Oddział w T. odmówił odwołującemu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 stycznia 2016 r. do 20 lutego 2016 r., ponieważ po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego z tytułu zatrudnienia w firmie (...) W. O., M. S. sp. j.

w B., co miało miejsce w dniu 20 stycznia 2016 r., kontynuował do dnia 31 stycznia 2016 r. pozarolniczą działalność gospodarczą, stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, w okresie od 21 stycznia 2016 r. odwołujący nie podlegał jednak dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 04.03.2016 r.- k. 60 cz. II akt ZUS,
- zeznania odwołującego J. S.- 00:11:19,

Odwołujący był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. jako osoba bezrobotna od 1 marca 2016 r. Z dniem 25 listopada 2016 r. upłynęło 180 dni pobierania przez ubezpieczonego zasiłku dla bezrobotnych. Odwołujący w okresie pobierania zasiłku

dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia, czy innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne odwołujący wystąpił do ZUS w dniu 5 grudnia 2016 r., przedkładając poza dokumentacją pracowniczą, zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w B. z dnia 28 listopada 2016 r.

dowód:

- wniosek o świadczenie przedemerytalne z dnia 05.12.2016 r. wraz z załącznikami- k. 1-7 i n. cz. II akt ZUS,
- zaświadczenie PUP w B. z dnia 28.11.2016 r.- k. 20 cz. II akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich forma i treść formalna nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły więc dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne, dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Zeznania słuchanego w charakterze strony J. S. Sąd uznał za wiarygodne w całości. Odwołujący wskazał w nich na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Korespondowały też z treścią zgromadzonych w sprawie dokumentów, które posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 20 września 2017 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do przesądzenia, czy odwołującemu J. S., z uwagi na to, że po dniu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, co miało miejsce w dniu 20 stycznia 2016 r., podlegał ubezpieczeniu emerytalno- rentowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r., przysługuje prawo do zasiłku przedemerytalnego.

Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2148 ze zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat- kobieta oraz 60 lat- mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Jednocześnie, jak wynika z art. 2 ust. 3 tej ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku

dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180- dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że odwołujący J. S. do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym był zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończył 60 lat oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący 35 lat. Odwołujący spełnia również przesłanki wynikające z art. 2 ust. 3 ustawy, ponieważ od 1 marca 2016 r. był zarejestrowany

w Powiatowym Urzędzie pracy w B. jako osoba bezrobotna, zaś z dniem 25 listopada 2016 r. upłynęło 180 dni pobierania przez niego zasiłku dla bezrobotnych. Wniosek z dnia

5 grudnia 2016 r. o przyznanie świadczenia przedemerytalnego odwołujący złożył w ZUS

w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy

w B. zaświadczenia potwierdzającego okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych,

co miało miejsce w dniu 28 listopada 2016 r. W dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego odwołujący nadal był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. jako osoba bezrobotna.

Przesłanek powyższych ZUS zresztą nie kwestionował.

Zdaniem organu rentowego, odwołujący nie spełnił jednak przesłanek koniecznych

do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ po ustaniu stosunku pracy

z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 20 stycznia 2016 r., a przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej,

co miało miejsce z dniem 1 marca 2016 r., podlegał ubezpieczeniu emerytalno- rentowemu z tytułu prowadzenia

działalności gospodarczej od 21 stycznia

2016 r. do 31 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy wielokrotnie dokonywał wykładni art. 2 ust. 3 ustawy z dnia

30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Analizując ten przepis przyjmował powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego po co najmniej 6- miesięcznym pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazywania ciągłego otrzymywania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (por. wyroki SN: z dnia 7 marca

2013 r., I UK 559/12, Legalis nr 733548, z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11,

MoPr 2012/11/606 i z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11, OSNP 2013/11-12/134).

Sąd Najwyższy zwracał też uwagę na brak prawa do świadczenia przedemerytalnego osoby, która uzyskała status bezrobotnego dopiero po zaprzestaniu prowadzenia po rozwiązaniu stosunku pracy działalności pozarolniczej (por. wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r.,

I UK 437/11, OSNP 2013/11-12/135). Rozbieżność ta została usunięta w uchwale z dnia

2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, OSNP 2013/21-22/256). Sąd Najwyższy przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa

do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Najwyższy stwierdził, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody

do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Przytaczając treść art. 2 ustawy

o świadczeniach przedemerytalnych in extenso, wywiódł, że wynika z niego prawo

do świadczenia przedemerytalnego przysługujące nie tylko pracownikom, z którymi rozwiązano stosunek pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, albo

z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lecz także osobom, które nie mogą znaleźć zatrudnienia po okresie ponad pięcioletniego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także znajdującym się w podobnej sytuacji osobom prowadzącym pozarolniczą

działalność gospodarczą po ogłoszeniu upadłości. Uwypuklił cel tych unormowań, odczytując je jako zapewnienie wsparcia socjalnego dla osób tracących źródło utrzymania z przyczyn od siebie niezależnych przed nabyciem uprawnień emerytalnych, które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy. Takie stanowisko Sąd Najwyższy zaprezentował też w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15 (LEX nr 2025781), powołując się na uchwałę z dnia 2 lipca 2013 r. (III UZP 2/13). Identyczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 12 stycznia 2017 r., III AUa 1423/16 (LEX nr 2257038). We wszystkich tych orzeczeniach przyjęto, że nie jest konieczny bezpośredni związek czasowy między ustaniem stosunku pracy a pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013/21-22/256), okres pobierania zasiłku dla poszukujących pracy nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie firmy. Jak podał, wykładnia semantyczna przepisów wskazuje, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika, przedsiębiorcy lub rencisty. Zaznaczył też, że ustawa nie zawiera przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymaniem zasiłku dla bezrobotnych.

Podjęcie zatem aktywności prowadzenia działalności gospodarczej przed uzyskaniem prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ celem przepisów ustawy jest ochrona osób, które utraciły zdolność lub możliwość wykonywania pracy do momentu aż otrzymają emerytury. Nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów, wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Podzielając tę wykładnię, Sąd uznał, że odwołującemu przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego pomimo, że po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 20 stycznia 2016 r., podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 21 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2016 r. i opłacał z tego tytułu składki.

Dlatego, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję (...) Oddział w T. z dnia (...)r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu J. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 6 grudnia 2016 r. W tej mierze miał na uwadze przepis art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym prawo do tego świadczenia ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami uzasadniającymi prawo do świadczenia przedemerytalnego, co w niniejszej sprawie miało miejsce w dniu 5 grudnia 2016 r.

Mając to na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd stwierdził odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W tej mierze miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd uznał, że przesądzenie spornej kwestii w oparciu o ugruntowane już orzecznictwo Sądu Najwyższego możliwe było już na etapie postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym. Zakład ponosi odpowiedzialność za nieustalenie okoliczności niezbędnej do przyznania odwołującemu prawa do świadczenia przedemerytalnego z powodu błędu, jakiego się dopuścił. Błędem bowiem w rozumieniu obowiązujących regulacji jest także błędna interpretacja przepisów prawa. Jak wskazuje się w literaturze, błąd organu rentowego polega na rozbieżności pomiędzy treścią jego orzeczenia a stanem uprawnień

rzeczywiście posiadanych przez zainteresowanego. Do stwierdzenia błędu nie jest konieczna (jest obojętna) kwestia subiektywnego przeświadczenia, czy winy. Chodzi o błąd w znaczeniu obiektywnym. Błąd organu rentowego obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za błąd organu rentowego uważa się również naruszenie prawa wskutek niewłaściwej wykładni obowiązujących przepisów (por. uchwała SN z dnia 26 listopada 1997 r., III ZP 40/97, OSNAPiUS 1998/14/429).